lõi mets täieste haljendama. Kui päike tõusis, siis oli kõik roheline.

Käsi-käes kõndis pruut-paar wärske, kõlkuwa leht-katuse all, kus pääwa-kiirud ja põesa-warjud kord hiilgawalt, kord tumedat roheliſt sünnitaſiwad. Neiu-puhtus ja karastaw lõhn oli noore, õrna lehestiku sees. Selge ja hiilgaw keeruline j gi woolas läbi roheliſe aasu, läbi roheliste kõrkjate ja üle kirju kiwistiku. „Külluſes ja ikka ja igaweſt saab see nenda olema ja jääma!“ hõiskas kõik loodus. Ja kägu hüüdis ja lõuke laulis. See oli kena kewade walitſus. Ainult paju-del oliwad karuſed kindad üle õite; need oliwad nii kartlikud, et pealtwaatajale igawus peale tuli.

Ja nenda jõudsiwad ja kaduſiwad pääwad ja nädalid. Palawus woolas maha; palawad õhu-laened käiſiwad läbi wilja, mis rohkem kolletas ja kolletas. Põhja maa lootu-lilled, walged kupud mets-järwe peal, lautaſiwad oma laiad lehed üle wee. Kalad otſiſiwad nende all warju. Ja waik-ſes metſa-ſerwas, kus päike talupoja ſeina peal kõrwetas ja roosi paeſuwat punga läbi ja läbi ſoojendas, kus marjapuu lihawateſt, muſt-puna-ſeteſt, pea pääwa-palawateſt marjadeſt nõretes, ſeal istus ſuwi oma kena kaaſaga, keda kui laſt ja kui pruuti näinud oleme. Ja tema waatas ülespoole, tõuſewate musta pilwete peale, mis nagu

laeneb, nagu mäed, ſini-mustad ja paksud, kõrgemale ja kõrgemale weniſiwad, üheſt küljeſt üles ajaſi-wad, nagu kiwistanud pööratud meri, rohkem ja rohkem metſa poole weniſiwad, kus kõik, nagu ſala-wäeſt kinni peetud, waikinud oli. Wiimane õhu-lehwitus waikis, iga lind oli taſa. Töe-näu-line ootus walitſes üle looduſe. Aga teede ja radade peal ruttaſiwad ſõitjad ja käijad, et warju alla jõuakſiwad.

Järsku leikas walgus läbi pimeduſe, nagu käiks päikeſe-kiir läbi musta pilwe, hiilgates, kõr-wetates, ja ſiis tuli pimeduſe wari rakſuwa mü-rina järel. Weſi kallas woolates alla, jõudis öö ja tuli hiilgus, walitſes waikus ja kärkas lõue kõrge, wali heal. Noor tõmmu-ſuline roog ſoos liikus pitkas laenes; metſa okſad peitſiwad ennaſt wete-udu taha, pimedus tuli ja walgus tuli, rahu ja mürin.

Rohi ja wili oliwad maha rõhutud, nagu wee-woolude wägedeſt, nagu ei piaks iial enam tõusma. Aga wihma-tilgad jäiwad arwemaks, päike paistis ja kõrrede ja lehtede peal ſäraſiwad wee-tilgad, nagu perled; linnu-healed ärkaſiwad okſade peal, kalad kargaſiwad üle wee-pinna, ſea-ſed ſuruſiwad ja eemal, kiwi peal ſoolaſes meres, istus ſuwi iſe. ſee wägew mees, künnapaste liik-metega, märja juukſetega, — nooruſes istus tema